

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izmislj nedelje in praznike, ter velja po pošti prejeman za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poštnina znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne peti-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Vabilo na naročbo.

Slavno p. n. občinstvo uljudno vabimo na novo naročbo, stare gospode naročnike pa, katerim bo potekla koncem meseca naročnina, prosimo, da jo o pravem času ponové, da pošiljanje ne preneha.

„SLOVENSKI NAROD“

velja za Ljubljanske naročnike brez pošiljanja na dom

Za vse leto	13 gld. — kr.
„ pol leta	6 „ 50 „
„ četrt leta	3 „ 30 „
„ jeden mesec	1 „ 10 „
Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. na mesec, 30 kr. za četrt leta.	

S pošiljanjem po pošti velja:

Za vse leto	15 gld. — kr.
„ pol leta	8 „ — „
„ četrt leta	4 „ — „
„ jeden mesec	1 „ 40 „

Upravnništvo „Slov. Naroda“.

Doslednost Angličanov.

Iz Rusije (Izv. dop. 25. maja st. st.)

Naš „Praviteljsveni Věstnik“ redko govori kaj od sebe, ampak se napolnjuje z izrezki drugih listov in „praviteljsvenimi rasporejženijami“. V svojej poslednjem številki pa priobčuje dopis svojega dopisnika v Kajiri, v Egiptu, da bi opomnil Angličane na njih gospodarstvo v Egiptu in pokazal jim, da tam postopajo proti ravno tistemu sultanu čisto drugače, nego v Evropi. Pomenljivo je to, da govori o Egiptu glasilo ruske vlade, oficijalni organ, kakor je vaša „Wiener Zeitung“ ali Berolinski „Reichsanzeiger“.

„Zelo žalostni so rezultati“, govori dopisnik vladnega lista, h katerim je privedo Egipt tamošnje anglijsko gospodstvo. Položenje te dežele je obžalovanja vredno. Felahi stokajo pod težo neverojetnih davkov. Uboštvo dežele, propad obrtnosti in trgovine in vse nadloge, ki so se obrušile na Egipt, so posledice angleške okupacije. Sovraštvo do Angležev je dospelo do najvišje stopnje. Angleži se ne „ceremonijo“ s tamošnjim

naseljenjem in se ne brigajo o njega potrebah. Tako na pr. je bilo nedavno imenovanih najst častnikov-Angličanov v egiptovski polke. Tu se misli samo na to, kako bi se dala dobro plačana služba mladim sinovom angleških lordov, a ne misli se na potrebe Egipta in njega razrušenih financij. Kakor vidite, glasilo ruske vlade to ži angleško vlado drugemu svetu. Ono jemlje pod svoje pokroviteljstvo egiptovske felaha, ki ječe pod angleškim igom.

Pomenljiv je tudi ta fakt, da je ravno pred jednim tednom o tej zadevi govoril Bruseljski „Nord“, organ ruske diplomatije za granico.

„Nord“ je pisal takrat: „Nesrečni felahi vzdihujejo pod bremenom nenavadnih davkov, naloženih v odškodovanje anglijske okupacije“ in nadaljuje: „V ravno tisti trenutek, ko lord Roseberry pošilja na bregove Grecije celo brodovje v zaščito tuje lastnine, sir Drummond Wolf s precejšnjo trmoglavostjo razigrava v Egiptu ulogo egiptovskega diktatorja. A Evropa, — molčeca in ravnodušna Evropa, pozablja o svojih pravilih in se ne briga o svojih dolžnostih, gleda na vse to in — nič ne dela!“

Treba je priznati, da se je taka zaščita zatiranih felahov javila popolnem v svoj čas. Ona dokazuje zopet, da je misija Rusije — osvobojenje vstočnih narodov. Turška raja in egiptovski felahi morajo biti jednako prepričani, da v „evropskem koncertu“ neso samo take države, ki branijo gospodstvo polmeseca nad kristijani, no tudi take, katerih naloga je človekoljubna, take, ki žele slabega zaščititi proti silnemu in pripomoči, da zmagata pravica in pravičnost nad samovoljo in nasiljem. Evropa mora pomniti, da, ako v Evropi prezira pravične zahteve Grkov in pošilja v zaščito kalife grozno oklopno brodovje, mora i v Egiptu varovati pravice kalifa, ki je pravi lastelin zemlje faraonov. Sultan je poslal tja Mukhtar-pašo, ki je sestavil že cel načrt zdravljenja egiptovskih ran. No, Anglija se ne briga za ta načrt in dela v Egiptu, kar jej ravno prihaja v glavo. Ali ni dolžnost „Evrope“, pregledati te reforme Mukhtarjeve in, ako so dobre, primorati Anglijo, da jih upelje?

Ravno tista „Evropa“ tako skrbi za ohranjenje turškega gospodstva na balkanskem poluotoku — zakaj? Zato, ker se tukaj za Turčijo skrivajo Ru-

siji sovražni elementi; a v Egiptu je Turčija Angliji poleno pod nogami, zato Angličani tam teptajo brez ceremonije pravice njene.

Anglija ima v Egiptu namere, ki so sovražne Franciji, to je tistej državi, ki je najmanj nasprotovala ruskej politiki na Balkanu v tej poslednjem krizi. Zato ima, ako se ne motim, tudi Rusija nazadnje namen, podpirati Francijo v egiptovskem vprašanji, in dopis v vladnem organu iz Kajire ima biti Angliji to, kar Nemci imenujejo „ein Wink mit dem Zaunpfahle“; Angličani ga bodo dobro razumeli.

Sploh, kdor je pazljivo sledil za dejanji Rusije v poslednji čas, celo poslednjih štirinajst dnij, mogel je videti, da Rusija pušča na glavo Angliji „douche“ za „douche“-om. Izvestno je, kako so se v Londonu razbesili, ko so čitali „prikaz černomorskemu flotu“ vserosijskago Samodržca; za njim smo čuli, akoravno v drugej obliki, ravno tisto v pozdraviteljnih „slovah“ Moskovskega župana Aleksjeva in mitropolita Joanikija, ko se je peljal Imperator iz Krima v stolico; nazadnje pa je glasilo ruske vlade samo vzelo kol v roke in pomigalo z njim Angliji. Politično nebo je nasičeno s sopari, slišijo se v daljini treskajoči gromovi, kaj čuda, ako se pripodi strašna nevihta in se izpolnijo besede Nostradamusa, da v 1886 leta „totus mundus vae clamabit“.

Krutorogov.

O dogodkih na Bavarskem.

Človeku, ki stvari mirno, nepristransko presoja, mora se čudno zdeti, da je pokojni kralj Ludovik II. moral vlado pustiti iz rok, ker je bil blazen, da se je pa sedaj njegovim naslednikom na prestolu proglasil njegov brat Oton, ki je že mnogo let blazen. Pravijo, da to zahteva bavarska ustava, kakor je nekda dokazal mnogoimenovani Max Seydel, učitelj bavarskega državnega prava. Če je temu res tako, bi mi v tako ustavo ne imeli veliko zaupanja in bi se rajši ujemali z „Norddeutsche Allgemeine“, ki pravi, da bi bilo najbolje, ko bi se ustava hitro preuredila vsaj glede prestolonasledstva.

To bi bilo tem potrebnejše, ker je kralj Oton duševno tako propal, da na ustavo niti priseči, torej krone prevzeti ne more, kakor izrecno zahteva ustava.

LISTEK.

Andrej Kólosov.

(Ruski spisal I. S. Turgenev, preložil Osamélec.)

(Dalje.)

Na steni visele so neke brezobrazne slike; pred divanom, iz katerega je na nekaterih krajih ličje sililo na dan, stala je zelena miza; na divani sedel je Ivan Semenič ter že mešal kvarte; poleg njega sedela je na robu stola suha ženska z belo čepico, v črnem krili, rumena, nagrbana, s poluslepimi očesci in tenkima, koščenima ustnoma. „Lej,“ dejal je Ivan Semenič, — „priporočam; prejšnji je umrl; Andrej Nikolajevič pripeljal je družega — bomo videli, kako on igra!“ Starka poklonila se je nerodno ter zakašljala. Jaz sem se ozrl, Kolosova že ni bilo v sobi. „Treba ti je kašljati, Matrena Semenovna — ovce kašljajo,“ zagolčal je Sidorenko. Vsedel sem se; igra se je pričela. G. Sidorenko se je strašno jezil in besnel pri najmanjši moji napaki, obsopal sestro z očitanji; ona pa se je bila, kakor se je videlo, že navadila ljubeznjivosti svojega brata in je samo mežikala z očmi. Vendar je, ko

je on rekel Matreni Semenovni, da je ona „antikrist“, bedna starka zarohnela. — „Vi, Ivan Semenič,“ dejala je ona junaško: — „ste umorili svojo soprogo Anfizo Karpovno; a mene ne umorite!“ — Kakor? — „Ne, ne umorite!“ — Kakor? — „Ne! ne umorite!“ Na ta način sta se dolgo prepirala. Moj položaj ni bil, kakor vidite, ne samo zaviden, temveč tudi prosto neumen; jaz nisem razumel, kaj je Kolosov mislil, da me je pripeljal . . . Nikdar nisem bil dober igralec; zdaj pa sem sam čutil, da igram slabo. „Ne!“ ponavljal je neprestano upokojeni poročnik, — „daleč imate še do Sevastjaniča! Ne! Vi nepremišljeno igrate!“ Jaz seveda pošiljal sem ga sam pri sebi k vsem vragom. Ta muka vlekla se je dve uri; obigrali so me popolnoma. Pred koncem poslednje igre slišal sem za svojim stolom lahek šum — ozrl sem se in videl Kolosova; poleg njega stala je deva sedemnajstih let ter gledala z jedva vidnim smehljanjem na me. „Nabaši mi pipo, Bara,“ zarenčal je Ivan Semenič. Deklica je takoj puhnila v drugo sobo. Bila ni sama na sebi preveč lepa, precej bleda, dovolj suha; a jaz niti preje niti pozneje nesem videl niti takih očij, niti takih las. Doigrala sva igro, plačal sem. Sidorenko zapalil je pipo in zakričal: „No, zdaj je čas

večerjati“. Kolosov predstavil me je Bari t. j. Barbari Ivanovni, hčeri Ivana Semenča. Bara bila je v zadregi, tudi jaz sem bil v zadregi. Kolosov pa je po svojej navadi v nekolikih trenutkih spravil zopet vse v red: posadil je Baro za fortepiano, naprosil jo, da zaigra kak ples ter jel plesati neki kozaški ples z Ivanom Semeničem za stavo. Poročnik je kričal, teptal in tako nedosežuo metal noge, da se je sama Matrena Semenovna smejala, kašljala ter ušla na vrh v svojo sobo. Grbasta starka pokrila je mizo, sedli smo, da večerjamo. Pri večerji pripovedoval je Kolosov razne neumnosti; poročnik smejal se je oglušljivo; jaz sem pogledaval izpod čela na Baro. Ona nij odmaknila očij s Kolosova . . . in jaz mogel sem sklepati po samem izrazu njenega lica, da ga ona ljubi — in da jo ljubi on . . . Njeni ustni bili sta na lahno odprti, glava nagnila se jej je malo naprej, po vsem obrazu bila je razlita lahna rudečica; zdaj pa zdaj vzdihnila je globoko, najedenkrat pobešala oči in tiho se smejala . . . Veselil sem se za Kolosova . . . Mej tem pa sem ga, — vrag vedi — zavidal . . .

Po večerji prišla sva s Kolosovim takoj za čepice, kar sicer ni zmotilo poročnika, da nama je zevaje rekel: „Predolgo sta se mudila, gospoda;

v strahu pred žilavim narodom — maščevalcem. Zato tudi napenjajo vse sile — in blatijo pred svetom vse, kar je nam sveto.

Te dni bije se hud boj v Pazinu. Volitve v občinski zbor so razpisane. Pazin, sedež glasovitega veleitalijanskega društva za Istro, bil je do sedaj pravo torišče narodnih odpadnikov in izdajic. Ne duhovni, ne samostanski gospodje (ti gospodje so lahomom trn v peti), ne c. kr. uradniki, niti sami častniki domobranskega batalijona neso bili varni pred Pazinsko lahomsko svojatjo! Brambovski batalijon je že premeščen od tam v Pulj — in tudi Pazinska gimnazija se opusti. Mesto se bode sčasoma izpraznilo, le lahomom tam ne bode konec, dokler ne pride občinska uprava v roke pravim, zavodnim Hrvatom. Sedaj je č. s. Narod v Pazinu je izpoznal klevetnike svoje, in nadejamo se, da letos otrese trnjev jarem raz svoj tilnik.

Cesar daroval je občini Sočerga 300 gld. za cerkvene potrebe; od tega je minulo sedaj že leto dnij. A Sočerga tega cesarjevega daru še sedaj nema. Denar je izginil v Buzetu. C. kr. okr. glavarstvo izročilo je denar Bužeškemu županstvu. Sočerga je slovenska podobčina lahomne župe Buzet. Župan v Buzetu — pozabil je menda denar uknjižiti in je preoblasten, da bi ga bil izročil na določenem mestu. — Denar je izginil! Kdo ga ima? In kaj mislite vi? Jaz bi rekel: denar se bode našel, ker se najti mora; a zagotavljam vas, da se niti eden las ne bode skrivil dotičnim gospodom. Zato pa smo v Istri, kjer „vrana vrani ne izkljuje oči“. — Joj, da je kakša slovenska ali hrvatska občina zakrivila kaj jednakega! Vsi biriči in žandarmi bi bili na nogah; in „Triester Tagblatt“ bi zopet pisal uvodne članke o kanibalskih Slovanih, in ves lahomski in tevtonski Izrael bi klical — ubijmo je, ubijmo je!

Zelenčev spomenik bil je tudi tu prouzročil silnih pretiranj. Ves naš nemški element bil je zavzet nad neslišanimi zločini Ljubljanskimi! Slovence pozdravljalo se je minole dni povsod s Tagblattovo maniro! Kanibale nas so zmerjali vsi vprek!

Čujte in strmite! Dogodek v prvi Puljske kavarni — pozno v noč. Mlad gospodek (stan njegov mu politiko prepoveduje,) sin slovenske matere, skoči prečitavši Tagblattove „Laibacher Excesse“ ves razvnet izza mize in vsklikne z junaškim srdom: „meine Herrn, das ist empörend, das ist kanibalsch roh, niederschissen dieses slovenische Gesindel!“ In vsa krokarska družba je jednoglasno vikala: „niederschissen dieses slovenische Gesindel!“ — Urednik vladnega lista, ki tako piše, kot je Tagblatt o nas Slovincih in posebej še o Ljubljani, pač zasluži, da se mu da lekcija. Obžalovanja vredno je, da so tudi mehke naše duše in treznejši Nemci ad verbum prisegli na Tagblattov uvodni članek — ukljub temu (to je naša subjektivna misel,) da Tagblatt v onem uvodnem članku prav nič pozitivnega povedal ni. — Namén je bil zloben. — Tevtonska duša vidi strah pred saboj! Da je našo literaturo dobro proučil (Tagblatt namreč) priča nam njegov „Alexander Presciren.“ Istotako nam njegov: doktor (sic!) Hauffen in profesor (sic!) Mahr pričata, da zna iz kobilice konja pretvarjati. Vidi se nam, da je ta list nastopil pravo pravcato pot ljubeznjive „tetke Tržaške.“

Iz Rudolfovega 16. junija. [Izv. dop.] Dolenjsko pevsko društvo napravilo je v binkoštni ponedeljek 14. junija izlet v Trebnje. Če prav je grozila huda nevihta, niso se dali pevci uplašiti, nego celo gospodične pevke, katerih je bilo deset, so brez strahu gledale črne oblake, iz katerih se je vsul gost dež, ko so Novomeščani prišli v Mirno peč. V Trebnjem vsprejel je pevce in ostale Novomeške goste gospod Mandlin, prvi občinski svetovalec, ter jih pozdravil v ime občine Trebanjske. Od slavoloka stopalo je društvo v spremstvu Novomeške meščanske glasbe v ukusno okrašene prostore Rozmanove gostilne „pri lipi“. Ker je mej tem dež ponehal, namestilo se je občinstvo v vrtu in tam se je vršil koncert pevskega društva, katero je bilo deset komadov, deloma moških, deloma mešanih zborov in četverospjevov. Tu je vnovič pozdravil g. Mandlin goste ter omenil, da bi bil vsprejem vse sijajnejši, da ni huda nevihta branila belo oblečenim deklicam na polje iti in da ni požar, kate-rega je strela prouzročila v Trebanjskem gradu, poklical vrtlo Trebanjsko požarno brambo, da vrši svojo teško dolžnost. Mej tem zbralo se je vse odlično občinstvo iz Trebnja, pa tudi gostje iz Žužemberka, Mokronoga in okolice Trebanjske prišli so v

prilicnem številu. Gotovo bi udeležba še večja bila, da ni nevihta mnogege uplašila in da se ni pri mnogih, ki bi bili radi prišli, misel porodila, da pevcev v Trebnje niti ne bode. Ko je še gosp. nadučitelj Jerše pevskega društvu, njega predsedniku in pevovodji nazdravil, zahvalil se je predsednik pevskega društva za ljubeznjiv dočék ter omenil, da sta se sicer ogenj in voda zaklela, da pokvarita veselje, da pa prijateljska ljubezen in veselo srce nadomestujeta, kar je priroda zavidno vzela. Koncert je bil ob devetih zvršen, potem se je mladina v dvorani pri plesu vrtela do polnoči, na vrtu pa je svirala Novomeška glasba. — Ob polnoči odpeljali so se gosti zopet domov. Vse se je vršilo v najlepšem redu, zato pa se je čitalo na vsakem obrazu največje zadovoljstvo. Tudi postrežba, jed in pijača bile so izborne. Ta dan nam bode ostal v lepem spominu in prijetni dolžnost nam je, da vrlim Trebanjcem izrečemo najtoplejše zahvalo za prijazni vsprejem, posebno pa še gospodu sodniku Golji, ki je vse priprave za dočék dolenskih pevcev vodil. Živeli!

Od dolenske meje v juniji. — (Premišljevanje o našem narodnem društvenem življenju in njega razmerah.) — Kakor se še spominjate, gospod urednik, sem vam zadnjič, ko nesva mišva še bolj natanjko vedela, kako se znajo naši slavni Nemci „der schärferen Tonart“ in pa naši ne več slavni nemškutarji producirati, kadar se jim ponudi prilika, resnico zavijati, perfidno lagati in nas Slovence pred svetom grditi in z nesramnimi čednostimi oblivati, — tedaj sem vam bil torej rekel, da so mej nami Slovinci razmere v našem narodno društvenem življenju zadnji čas zelo — neugodne, na dobrem zrnu pomanjkljive in glede občne narodne koristi povsem malo rodovitne, tako sicer, da je skrajni čas prišel, tudi v tem oziru, na delo buditi! Priprostemu narodu našemu manjka še obilo duševne izobrazenosti in omike, — ergo mu je treba pomagati! . . . Pomislimo, da smo mej Slovani — v marsikaterem oziru — le — slabotni Slovinci! Li menite vi, gospod urednik, da bi okolu nas rojilo toliko sovražnih trum, in bi zaganjali v nas se sršeni oholega, — jaz pravim oholega — nemštva s svojo priklado, da nemo mi revno krdelo, ki si deloma ne more, deloma pa tudi pomagati — neče. Nikdar bi se v devetnajstem veku ne pometalo tako z nami, da smo dosegli nekaj več duševne energije in izobrazenosti in ostalih potrebnih pripomočkov, s katerimi so se sorodni nam bratje že uvrstili mej tiste svetovne velikane — „kulturne narode!“

Jaz gospod urednik sicer ne vem, so li naši nemškutarji in židovi, ki otepajo z vso slastjo naš „ne še omikau kruh“ in pa posedajo po mastnih, službah, — so li ti „kultivirani mogotci za se tudi (jeden) narod, a to pa vem, da smo mi Slovinci tisti narod, ki, obdan s plaščem krščanske ljubezni in potrpežljivosti, — lepo mirno molči in čaka — „boljših časov“! — Tu bi pač lahko jadikoval z Goethejem, ki pravi nekje:

Amerika du hast es besser
als unser Continent — der alte!

No da! ta stari kontinent — kranjske dežele s svojim še bolj starim — vrag me! — ne-kulturnim narodom!“

Da se nam Slovincem sploh, osobito našemu priprostemu narodu pripomore do višje in povsem potrebne stopinje glede omike, treba, da se lotimo sredstev, ki so pri tem delu potrebna. Naš narod se zaveda samega sebe in svojih pravic že dovolj, pomagajmo mu torej na noge! On bi rad ustal, a ustati — ne more!

Društveno naše življenje se ni še času primerno razcveto mej nami, in iz tega vsega izvira brez števila pogubonosnih nasledkov, in zbog teh se sovražnim sosedom našim niti v bran postaviti ne moremo, ker smo baš vojaci — brez orožja! Razmere so tedaj premišljenja vredne, in treba jih je zboljšati! — A manjka nam: 1. bralnih društev, 2. pevskih zborov, 3. dobre volje, in 4. delujočih močij. — Pač žalostno, a res, in zatorej neslavno za našo stvar!

Takove so v istini razmere pri nas; upiti zna marsikateri, ki bi lahko delal v prosep narodne omike, a dela samega mu ni mar se lotiti! Koristolovstvo, nevednost in — škodoželjnost hočejo tu in tam — moči uničiti, in tako so slučajni neredki, kjer škoduje „jedna garjeva ovca — deseterim zdravim“. Potem pač ne vidimo nasprotnika, ki se

od strani roga naše je precej udomačenej ne-jedinstvi — neslogi!

Dol. pohajkovelec.

Domače stvari.

— (Imenovanja.) G. Ljudevit Perko, sodnijski pristav v Velikovi, imenovan je okrajnim sodnikom v Žužemberku; g. sodnijski pristav Alojzij Gregorin okrajnim sodnikom na Krškem; sodnijski pristav pri deželni sodnji v Ljubljani g. Karol Ekl okrajnim sodnikom v Kranjski gori; sodnijski pristav pri okrožni sodnji v Rudolfovem g. Albin Simola, okrajnim sodnikom za Metliko.

— (Okrajnim sodnikom v Črvinjanu) imenovan je g. Viktor Hornischek, pristav pri trgovskem in morskem sodišči v Trstu.

— (Akademični senat v Zagrebu) predlagal je za stolico slovenske filologije na vseučilišči v Zagrebu namesto umrlega dr. Geitlera primo loco g. dr. Leciejevskega, sedaj docenta na vseučilišči Dunajskem. Na drugem mestu pa prof. dr. Tomo Maretiča.

— (Gosp. Jurij Šubic) prišel je iz Pariza v Ljubljano, da izvrši v sv. Jakoba cerkvi prevzetih 5 slik. Načrti slik vzbudili so veliko zadovoljnost. V g. Kolmana prodajalnici pa je baš te dni razstavljena g. Šubica izvrstna slika, predstavljajoča Ivana Hribarja ml., ki zelo zanima občinstvo.

— (Poročila) se je dne 15. t. m. gospica Vladislava Vilhar, hči gosp. Ščitomira Vilharja trgovca in posestnika v Prezidu, z g. dr. F. Arhona, mestuim zdravnikom v Srbiji.

— (Učiteljska konferenca za mesto Ljubljansko) vršila se je danes pod predstvom c. kr. nadzornika ravnatelja Hrovata. Gospod nadzornik omenja prerano umrlega prejšnjega nadzornika Gariboldija. O nadziranju mestnih šol pripoznava, da se mestno učiteljstvo resno in uspešno prizadeva za uzgojo in izobrazbo mestne mladine. Na dnevnem redu je bilo dalje posvetovanje o načrtu za „prvo nemško slovnico za slovenske šole“, ki ga je sestavila dotična enketa in o katerem je poročal g. Žumer. Na podlagi razdeljenih odtisov tega načrta je g. poročevalec vsestransko pojasnil in raztolmačil sestavo te knjige in o delovanju dotične enquete. Pri sledeči debati oglašil se c. kr. profesor Linhart. V daljšem govoru prišel je na stvari, ki neso v nikaki dotiki s to knjigo. Na zvit način napadal je enketo, a strastno spisatelja „abecednika“, gospoda Razinger-Žumer. Krenil je tako daleč, da je napadal celo šolsku oblastva tako, da ga je moral predsednik resno opozoriti, da osobnosti ne spadajo sem in da se šolska oblastva tukaj nimajo kritikovati. Gospod Praprotnik omeni na to, da obsoja neosnovano postopanje prof. Linharta in obžaluje, da je zašel na osobnosti in ni pri stvari ostal. Stvarna debata razvnela se je le mej gospo Supančičevo in poročevalcem. Konečno g. poročevalec prof. Linharta za srove napade zavrne kratko a odločno, rekoč, da slavno skupščino previsoko ceni, da bi mu dostojno mogel odgovoriti. — V knjižnični in stalni odbor volili so se dosedanji udje. Posebna naveta a) o prošnji na c. k. dež. šol. svet za stalnega suplenta na mestnih šolah; b) o uredbi obiskovanja obrtnih pripravljalic na mestnih šolah, katera je stavil in utemeljeval g. A. Žumer, sta se soglasno vsprejela.

— (Družba sv. Mohora) je zopet lepo napredovala. Število članov, katerih je lani bilo 29.590, naraslo je letos na 31.654, torej v enem letu 2064 članov več. Po škofijah razdeljeni so člani tako: Škofija Ljubljanska 12.008, Lavantinska 9658, Goriška 4396, Krška 3034, Tržaška 1594, Sekovska 254, Zagrebška 197, Somboteljska 170, Senjska 120, Videmska 109, Poreška 46.

— (Banka „Slavija“) poslala nam je ravnokar svoje poslovno poročilo za leto 1885. Istemu posnemamo, da je imela dne 31. decembra preteklega leta 201.741 členov in 6.410.570 gld. 61 kr. imetka. Njene rezervne in poroštvene zaklade znašale so 6.584.646 gld. 8 kr. Dobička bilo je 228.475 gld. 99 kr. Od tega dobička naklonilo se je raznim narodnim zavodom češkim in slovenskim 3000 gld. podpore. 7000 gld. določilo se je za napravo posebne zaklade za kurzne razlike, ostane pa razdelil mej društvenike. Skupni dohodki vlandskega leta znašali so 2.030.294 gld. 21 kr. — Iz tega kratkega posnetka obširnega poslovnega poročila je razvidno, kako sijajno napreduje banka „Slavija“. Postala je že največji slovenski denarni zavod v naši državi

